KATHOLICISME EN FASCISME

TEGEN DE LASTERCAMPAGNE DER KATHOLIEKE ORGANISATIELEIDERS

DOOR

FONS HERMANS

UITGEVERIJ „OISTERWIJK", OISTERWIJK – 1933

Anb. Cuypers
Heemstede
(Juli '35)

KATHOLICISME

EN

FASCISME

KATHOLICISME EN FASCISME

TEGEN DE LASTERCAMPAGNE DER KATHOLIEKE ORGANISATIELEIDERS

DOOR

FONS HERMANS

UITGEVERIJ „OISTERWIJK", OISTERWIJK — 1933

Bij Uitgeverij „Oisterwijk" zijn nog de volgende, naar inhoud of naar geest fascistische, werken verschenen :

	ing.	geb.
Wouter Lutkie, Pr. :		
Van Toorop naar Mussolini		f 12.50
Wouter Lutkie, Pr. :		
Vaderlandsliefde	f 1.—	
Arn. Meijer :		
Wij Vergaan	f 3.90	f 4.50
Ernest Michel :		
't Mes	f 1.50	
Benito Mussolini :		
Uit het Leven van Arnaldo (vert. W. Lutkie)	f 2.20	f 2.80
Dr. Em. Verviers :		
De Kentering in het materialistisch Denken	f 1.75	f 2.25
Dr. Em. Verviers :		
Stabilisatie of Reflatie	f 0.90	
H. de Vries de Heekelingen :		
Het Fascisme en zijn Resultaten (vert. W. Lutkie, pr.)	f 1.75	f 2.50

Deze in druk uitgegeven rede draag ik met kameraadschappelijke liefde op
AAN DE FASCISTISCHE JEUGD VAN NEDERLAND:
de VUURKERN,
die de renovatie van heel ons staatkundig en maatschappelijk leven zal bewerken en bezielen met den levenden geest van Haar IDEAAL.

Kameraden! trots leugen, laster, spot en verdachtmakingen STRIJDEN
aan het front der rechts-revolutionnaire Jeugd
als broeders,
vereenigd door den onverbreekbaren en ONOVERWINBAREN band der zelfde GROOTE GEDACHTE!

VOORUIT! ZWART FRONT!

Sittard FONS HERMANS

Mijne Heeren,

Nu de opmarsch van het Fascisme in Nederland met den dag wint aan innerlijke en uiterlijke beteekenis ; nu zich — mede onder invloed van de groote buitenlandsche stroomingen — ook in den Nederlandschen volksgeest een krachtig streven openbaart naar omverwerping van de parlementaire democratie en het daarvoor in de plaats stellen van den fascistischen staatsvorm, — wordt de nieuwe staatsgedachte door de conservatieve democraten gedurig bekogeld met tal van bezwaren.

Deels berusten deze bezwaren op een betreurenswaardige begripsverwarring, die veelal haar ontstaan dankt aan de voorlichting van partijpers en organisatieleiders ; deels op verschil van inzicht, maar voor een niet gering deel óók op de wetenschap dat het Fascisme de vele troetelkindjes der verliberaliseerde democratie onverbiddelijk den nek zal omdraaien.

Degenen die ons uit onkunde bestrijden ; ja, zelfs hen die ons uit onkunde haten waardeeren wij als hun strijd in princiep het dienen der Waarheid beoogt en met eerlijke middelen gevoerd wordt. Een gedachtenwisseling ook met hen die andere inzichten zijn toegedaan stellen wij zeer op prijs, omdat — ook al staan we in veel opzichten tegenover elkander — een wederzijdsch begrijpen daardoor in de hand wordt gewerkt en, gelijk

de ervaring bewees, niet zelden den grondslag gelegd wordt van samenwerking in de toekomst.

Diegenen echter die ons uit kwaadwilligheid bestrijden, — de directe of indirecte huurlingen der democratie, die alszoodanig a priori den oorlog verklaren aan elken anderen staatsvorm en ons bestrijden met het meest-minderwaardig misbruik van hun machtsmiddelen, — die menschen staat van onzen kant niets anders te wachten dan diepe verachting en flinke tegenmaatregelen in het verschiet. Want hij die meenen mocht dat de jongere generaties, die de draagsters zijn der fascistische gedachte, zich weerloos laten vertrappen door een bende betaalde drijvers, — hij zal vroeg of laat ervaren dat hij in zijn berekeningen gefaald heeft. De feiten der jongste geschiedenis van Italië en Duitschland bewijzen dat zij die gisteren op de allerminderwaardigste wijze tegen het Fascisme fulmineerden, vandaag kruipen voor de meesters der toekomst. Dit moge een waarschuwing zijn voor de velen in ons land die nu nog om den liberalen vrijheidsboom dansen. Zij mogen overwegen dat die vrijheidsboom tot in de wortels rot is en morgen zal uitgeroeid worden door de geestkracht der levende Jeugd.

Het is zeer vanzelfsprekend, geachte vergadering, dat we hier niet alle bezwaren kunnen behandelen die dag-in-dag-uit tegen het Fascisme worden aangevoerd. De Nederl. Fascistenbond heeft zich dan ook de goede

gewoonte eigen gemaakt om op openbare vergaderingen bij voorkeur aandacht te schenken aan de hoofdbezwaren, d.w.z. aan die bezwaren die voor de meesten een beletsel zijn om hun volledige medewerking te geven aan den nationalen opbouw door het Fascisme.

Een dezer bezwaren (en zeker niet het geringste) is de vraag naar de al-of-niet-vereenigbaarheid der fascistische Staatsgedachte met de Katholieke Beginselen. Dat men bij de opkomst van het Fascisme aan dit probleem de vereischte aandacht schenkt is niet meer dan plicht en wij zullen de laatsten zijn om een eerlijk onderzoek i.d. te bemoeilijken. Wij bestrijden echter wèl diegenen die, achter het mom van een eerlijk onderzoek, op tallooze vergaderingen onze beginselen vervalschen; wèl diegenen die alle excessen in buitenlandsche stroomingen bij mekaar harken en dan met een farizeeschen grijns uitroepen: „Ziedaar de noodzakelijke gevolgen van het beginsel. Dùs is dat beginsel in strijd met de Katholieke Leer".

Wij zijn er ons ten volle van bewust dat in ieder beginsel de kiemen van ontbinding schuilen, maar als wij zeggen dat de liberalistische vrijheidskiemen van het democratisch beginsel de volledige decadentie van de democratie veroorzaakt hebben, dan blijven we bij ál onze grieven eerlijk genoeg om te erkennen dat die decadentie wèl een gevolg, maar gèèn NOODZAKELIJK gevolg van het beginsel is, m.a.w. dat er evengoed een democratie mogelijk is (en feitelijk ook bestaan heeft)

die goed functioneert en waarbij de ontbindingskiemen NIET hun sloopingswerk verrichten.

Wij zijn er ons evenzoo ten volle van bewust dat bij de invoering van een nieuw systeem (wèlk ook) het gevaar voor excessen groot is, ofschoon we lang niet alles wat men hier de buitenlandsche stroomingen als „excessen" aanwrijft alszoodanig kunnen accepteeren. Er zijn immers velen die zóódanig met het liberalistische vrijheidsbeginsel geinfecteerd blijken dat ze bij iedere krachtige gezagsdaad, bij elke begrenzing der teugelloos geworden vrijheid, bij ieder eerlijk conflict al dadelijk met de natuurwet komen aandragen. Wij zouden in verband met het Duitsche nazi-regiem tientallen voorbeelden van dergelijke begripsverwarring kunnen aanhalen.

Dat excessen mogelijk zijn en feitelijk ook voorkomen ontkennen we niet, maar wij verlangen wèl dat men mogelijke jeugdexcessen, die in veel gevallen nog niet eens bijkomstige gevolgen zijn ván, maar ondanks het beginsel plaats vinden, niet gaat verwringen tot NOODZAKELIJKE GEVOLGEN der fascistische grondprinciepen.

In de democratie waren vanaf haar ontstaan de liberalistische vrijheidskiemen aanwezig. En, geachte vergadering, indien wij dezelfde strijdmethodes als onze tegenstanders gingen gebruiken, dan zou het een kleine kunst zijn om over het democratisch beginsel een duizendmaal verpletterender vonnis te formuleeren, want

álle beginexcessen der fascistische revolutie in Italië en Duitschland te samen zinken in het niet, vergeleken bij de beginexcessen van het bloedig „Liberté" der democratische Fransche revolutie, zinken in het niet ook bij de excessen der proletarische revolutie in Sovjet-Rusland. Alles wat men de „machtsmisbruiken van het Fascisme" noemt kan niet vergeleken worden met de godslasterlijke en hemeltergende vrijheidsmisbruiken der democratie, die men ten overvloede in katholieke kringen ook nog tracht te vergoêlijken.

Als we nu, mijne Heeren, een eerlijk onderzoek willen instellen naar de verhouding van de Katholieke Kerk ten opzichte van het Fascisme en we het probleem dus stellen als beginselkwestie, dan moeten we vooreerst onderscheid maken tusschen het beginsel en de dragers van dat beginsel, d.w.z. tusschen het Fascisme en de persoonlijke theoriëen van sommige fascisten. Want evenmin als we de objectieve waarde van de Katholieke Kerk bepalen mogen aan de hand van machtsmisbruiken der kerkelijke gezagsdragers of van theoriëen die door sommige liberaal-katholieken verkondigd worden; evenmin als we de principiëele waarde van het democratisch beginsel bepalen mogen aan de hand van vrijheidsexcessen (die er alleen maar de onwaarde van manifesteeren in dèzen tijd en in dèze omstandigheden); evenmin ook mogen we het Fascisme identificeeren met de niet-noodzakelijke excessen in buitenlandsche stroomingen. Dat de leiders der stands- en vakorganisaties

deze eenvoudige leekenlogica niet blijken toe te passen en in hun spreekbeurten voortgaan met het Nederlandsche Fascisme te bestrijden op een dergelijke in-zich minderwaardige wijze, — is een feit dat ons voor het dilemma plaatst om ófwel hun gezond verstand ófwel hun eerlijkheid in twijfel te trekken.

Als wij nu, geachte vergadering, uit grondig gefundeerde overtuiging, die tevens steunt op het gezag van vele theologen, verklaren dat het Fascisme (en wel speciaal het Nederl. Fascisme) niet principiëel in strijd is met de Katholieke Beginselen, — dan komt dadelijk de heele standsorganisatiekliek voor den dag met de voorgekauwde tegenstelling: „machtsstaat" en „rechtsstaat". Die heeren stellen het dan met een beetje goedkoope handigheid voor alsof een democratisch-geregeerde staat uiteraard een rechtsstaat is, terwijl de fascistische Staatsgedachte per se niets anders creëren kan dan een machtsstaat, die dan vanzelfsprekend in strijd met de Natuurwet en dùs ook met de Katholieke Beginselen is. Al het leelijks dat men over het Fascisme vertelt valt doorgaans terug te brengen tot dit machtsstaat-princiep. Als men voor een arbeidersvergadering het woord voert, verkondigt men dat de machtsstaat de arbeiders den nek omdraait; spreekt men voor een vergadering van middenstanders dan maakt de machtsstaat den middenstand kapot; kortom: Fascisme en terreur zijn synoniem en de dictator met zijn trawanten, die misschien wel geincarneerde duivels zijn, zullen de Kerk

vervolgen (onder „Kerk" verstaat men hier Staatspartij en standsorganisaties) en alles vertrappen wat niet in aanbidding neerligt voor den absoluten Staat-god. De hetze tegen Duitschland door de wereldpers, die bijna geheel in handen van Joodsche vrijmetselaars is (wat voldoende zegt voor haar betrouwbaarheid i.d.) zal er nog wel een schepje bijdoen. En, mijne Heeren, het machtsstaat-praatje kan gehandhaafd blijven zoolang er nog menschen zijn die het gelooven. Vraagt men deze opponenten echter om eens heel nuchter te verklaren wát een rechtsstaat is en wát een machtsstaat en hoe en waar men practisch-wetenschappelijk de criteriën van beide staatsvormen moet zoeken; vraagt men om eens duidelijk aan te toonen waarom zij het rechtsstaat-princiep identificeeren met democratie en het machtsstaat-princiep met Fascisme, dan beginnen zij ófwel het fascistisch beginsel met specifiek-pruisische en niet universeel-fascistische excessen te bekogelen op de zoo juist aangegeven wijze, ófwel men komt tot de bevreemdende ontdekking dat die menschen er een totaal foutieve opvatting op nahouden omtrent deze twee zedelijke begrippen.

Laten we ons daarom eens afvragen wát een rechtsstaat is en wát een machtsstaat.

Als leek doen we natuurlijk het beste om bij een dergelijke begripsbepaling ons te laten leiden door de definities van bekwame juristen.

De absoluut-bindende rechtsnorm voor ieder Gezag is

de natuurwet. Een rechtsstaat nu — schrijft mr. Brandsma in het Septembernummer '33 van „Roeping", in welk maandschrift hij een interessante studie over dit probleem in verband met het Fascisme plaatste — „een rechtsstaat is een staat die geregeerd wordt volgens de beginselen van het Recht, in tegenstelling met machtsmisbruik, geweld en willekeur. Een machtsstaat, in tegenstelling met rechtsstaat, is die staat, wier wetten en overheidsmaatregelen niet gebaseerd kunnen worden op rechtsbeginselen, hiermede in strijd zijn, in wezen niets anders zijn dan daden van geweld, willekeur en machtsmisbruik, doch die feitelijk gelding hebben omdat zij door overheidsgeweld gedragen worden, hierop baseeren en hierin alleen hun fundament vinden."

mr. Brandsma past dan deze twee scherp-omlijnde begripsbepalingen toe op het democratisch stelsel en de fascistische Staatsgedachte in haar meest absoluten vorm : de fascistische dictatuur. (Vergeef me de heiligschennis, heeren democraten). :

„Een Staat (hetzij democratische, of fascistische), wiens overheidspersonen staan op het standpunt van de absolute gelding der rechtsbeginselen, der beginselen van het natuurrecht, waaraan ook de Overheid gebonden is (een Staat die dus in beginsel volkomen met de Katholieke Leer overeenstemt) kan feitelijk zeer wel handelen in strijd met de beginselen, waarop zij zegt te baseeren en kan aldus wel degelijk misbruik maken van haar macht.

Omgekeerd, een Staat (hetzij democratische of fascistische) die zegt te staan op het (foutieve) standpunt dat alle recht louter positief recht is en dat alle overheidsmaatregelen, in het formeele kleed van wet gestoken, per se recht zijn, kan (niettegenstaande dus dat verkeerde standpunt) zeer wel een rechtsstaat zijn en hij is dit zoolang feitelijk en inderdaad de Overheid geen misbruik maakt van haar macht en dus niets doet of voorschrijft dat strijdig is met de algemeen-geldende rechtsbeginselen van het natuurrecht".

De juridische schrijver trekt vervolgens de logische conclusie: „De onderscheiding „rechtsstaat" of „machtsstaat" valt dus NIET samen met democratie of volksregeering eenerzijds, anderzijds de absolute regeeringsvorm. De oorzaak is deze : dat de regeeringsvorm totaal geen kwestie van rechtsbeginsel is. Een democratische Staat kan dientengevolge evenzeer rechtsstaat of machtsstaat zijn als b.v. de fascistische staatsvorm. Het criterium toch is of de regeeringsmaatregelen rechtsmaatregelen zijn, gemeten naar de absolute normen der Gerechtigheid".

Terecht voegt mr. Brandsma aan dit zuiver-juridisch betoog toe : „Het zou zeer verwonderlijk zijn indien een fascistische Staat altijd en overal het tegendeel van een rechtsstaat zou zijn. Want de fascistische Staat is staatsrechterlijk niet een nieuwe, ongekende regeeringsvorm. Het fascistische regeeringsstelsel (in zijn meest absoluten vorm : de dictatuur) is een der absolute re-

geeringsvormen die in alle landen en tijden gelding hebben gehad niet alleen, maar zelfs veel langer bestaan hebben dan den democratischen regeeringsvorm. Indien het fascistische regeeringsstelsel per se een niet-rechtsstaat zou creëren, zou hetzelfde gelden voor alle absolute monarchiën (ook voor de Pauselijke absolute monarchie der Kerkelijke Staten). En, juist beschouwd, biedt het fascisme mèèr en beter garanties dan de absolute monarchie, daar de dictatuur niet erfelijk is (en bovendien begrensd wordt door het fascistisch rechtsprinciep)".

Tot zoover mr. Brandsma, wiens helder betoog afdoende bewijst dat de fascistische Staatsvorm qua staatsvorm niet het minst in strijd is met de Katholieke Beginselen, daar de regeeringsvorm totaal geen kwestie van rechtsbeginsel is. Dit is ook het standpunt der Katholieke Kerk, die steeds onverschillig gestaan heeft ten opzichte van de onderscheidene regeeringsvormen.

Ik las eens, mijne Heeren, in een propagandablaadje, dat wel goed bedoeld was, een zeer simplistische redeneering. Kort samengevat nl. dèze: „De Katholieke Kerk staat onverschillig tegenover elken staatsvorm; dùs is het fascisme niet in strijd met de Katholieke Leer".

Het simplistische van deze redeneering schuilt natuurlijk daarin: dat het Fascisme niet alleen de draagster is van een staatsvorm, maar ook van een filosofi-

sche conceptie van den Staat, een staatsléér dus, bestaande uit een aantal positieve beginselen. En beide vormen èèn onafscheidelijk geheel, waarbij de regeeringsvorm zelfs maar een betrekkelijk ondergeschikte positie inneemt, daar hij slechts dienst doet als middel om de fascistische staatslèèr te verwerkelijken. Ja, de regeeringsvorm is nog niet eens specifiek-fascistisch, zooals ik reeds opmerkte bij de bespreking der dictatuur. Rusland b.v. wordt ook dictatoriaal geregeerd en dat zegt op zich zelf niets ten nadeele van Rusland, want die regeeringsvorm is niet in strijd met de Katholieke Beginselen. Het Sovjet-regiem wordt dan ook door de Kerk niet verworpen omdat het op een dictatuur berust, maar wèl omdat het een communistische dictatuur is en de communistische beginselen, waarvan die dictatuur de draagster is, wel degelijk met de onze in strijd zijn. De Katholieke Kerk neemt niet mèt den vorm ook blindelings den inhoud aan. Staat Zij onverschillig tegenover den staatsvorm, — de staatslèèr heeft Haar volle aandacht en strookt die leer niet met de absoluut-bindende normen der Zedenwet, dan wordt ze onverbiddelijk afgewezen en veroordeeld.

Het zou dan ook absurd zijn om den fascistischen staatsvorm, die op zich zelf dus volkomen gewettigd is, lós van de staatslèèr te beschouwen en daarin voldoende bewijskracht te zien voor de aanvaardbaarheid van het Fascisme als filosofisch systeem. Derhalve is de tweede vraag welke we te beantwoorden hebben, dèze : Stemt

de fascistische Staatsleer principiëel overeen met de Katholieke Beginselen ?

Hier moeten wij, geachte vergadering, (ik herhaal het) wederom onderscheid maken tusschen de groote universeele principepen van het fascisme èn de persoonlijke opvattingen van sommige fascisten of van hen die zich fascisten noemen; onderscheid ook maken tusschen de wezenlijke beginselen en de niet-noodzakelijke excessen, die hun oorzaak vinden in beginmoeilijkheden of in de corruptiemogelijkheid, welke in ieder stelsel aanwezig is. Wij wijzen immers bij onze principiëele waardebepaling der democratie ook niet naar de democratische landen: Frankrijk, Spanje en Mexico, waarvan wel niemand zal willen beweren dat ze voor de Katholieke Kerk nu juist een paradijs zijn.

Wij hebben het hier — en voor sommigen die het misschien wel nooit begrijpen zullen, kan daar niet genoeg de nadruk op gelegd worden— over een beginselkwestie en excessen brengen we slechts ter sprake bij een PRACTISCHE WAARDEBEPALING, tenzij die excessen noodzakelijk uit het beginsel voortvloeien, waardoor het beginsel dan vanzelf veroordeeld is.

De grondgedachte nu van het Fascisme is : de solidariteit der geheele natie, èn politiek èn sociaal.

Politiek beteekent deze gedachte de opheffing van het partijwezen. In plaats daarvan wil het Fascisme een sterk staatsgezag dat in zich-zelf èèn is en desnoods dwingend kan optreden. „Staten die door meer dan een

Hoofd geregeerd worden, gaan in tweedracht ten onder", staat in de Heilige Schrift. Wij willen den sterken Staat, wiens wetten en besluiten wortelen in een bovenhet volk staand, onafhankelijk Gezag en niet in een door het volk bepaald en van het volk afhankelijk Gezag, dat den volkswil, ten uitvoer brengt. Bóven den volkswil de Gezagswil, — dát wil het Fascisme.

„De eerste plicht van het Gezag is : de éénheid van het volk te beschermen", zegt Sint Thomas. En dezen plicht kan het Gezag onmogelijk vervullen wanneer het zelf niet één is. De innerlijke eenheid, die den band vormt van alle waarachtige volkskracht, kán — mijne Heeren — onmogelijk gehandhaafd en bevorderd worden door een regeering die niet bóven de verdeeldheid van het volk staat, maar integendeel de resultante en de weerspiegeling van die verdeeldheid is en een conglomeraat van de meest-tegengestelde beginselen. Krachtige gezagsbesluiten en maatregelen kán men niet verwachten van een verzameling groepen en individuen, die in de meest-fundamenteele kwesties radicaal-tegenstrijdige opvattingen huldigen en, ieder voor zich, vechten om hun eigen persoonlijke-of-partijopvattingen erdoor te krijgen. In dit opzicht kunnen we volledig instemmen met het gezegde van Ernest Michel : „Democratie is volkerenmoord".

Sociaal beteekent de nationale solidariteitsgedachte de opheffing van de klassensolidariteit en (in logischen samenhang daarmee) van den klassenstrijd. Deze laatste

beschouwen wij — in volkomen harmonie met de Katholieke Leer — als den kanker, waaraan heel het Europeesche sociale leven ten gronde gaat. Zeer zeker gebiedt ons hier de Rechtvaardigheid te erkennen dat de groote schuld en ook de oorzaak van den klassenstrijd niet gezocht moeten worden bij het proletariaat, maar bij de verschrikkelijke excessen van het kapitalisme, dat de arbeiders bijna weerloos en wanhopig heeft gemaakt. Wij geven, in aansluiting hierbij, ook dadelijk toe wat Pater Molenaar in het Novembernummer '32 van „Roeping" schreef, n.l. dit : dat men de oorzaak van den massalen geloofsafval der arbeiders, de oorzaak van communisme en, helaas, ook strijdend atheisme moet zoeken bij de Christenen zèlf, die — onmachtig en laf — een compromis aangingen met het onchristelijk mammonisme, óf, zooals Ernest Michel dezelfde waarheid plastischer uitdrukte, „dat wij den Godsdienst niet gebruiken om God te dienen en dùs innig-lèvende menschen te zijn, maar godslasterlijk misbruiken en er daadwerkelijk en uiteindelijk den mammon, het meest-demonische kapitalisme en de vaalste leeghoofderij mee dienen."

En, communistische arbeiders, van de beide schrijvers die dat zoo openlijk erkennen is de eerste (Pater Molenaar) Katholiek Priester en de tweede (Ernest Michel) Katholiek Fascist.

Het Fascisme. geachte vergadering, wil ook op sociaal terrein een solidaire natie en wil dadelijk een einde

maken èn aan den klassenstrijd èn aan de eenzijdige overheersching van het Kapitaal. Het is de synthese, die de sociale rechten van álle klassen erkent en de volkomen gelijkheid der twee samenwerkende elementen: kapitaal en arbeid aanvaardt, wettelijk vastlegt en regelt. Ik hoop hier dadelijk nog even op terug te komen in verband met het betreurenswaardige feit dat de arbeidersbonzen het doen voorkomen of de fascistische Arbeidswetgeving de werknemers wederom weerloos maakt.

De Fransche Revolutie heeft een tijdperk van het grofste individualisme ingeleid. Wil men het liberalisme gelooven, dan heeft de Staat als hoogsten plicht: het welzijn te bevorderen van elk individu in het bijzonder en speciaal van de individuen der levende generatie.

Het Fascisme daarentegen — schrijft Prof. Dr. de Vries — beschouwt de individuen die op een bepaald tijdstip leven als een schakel in den ononderbroken keten der vorige, tegenwoordige en toekomstige geslachten. En wijl de belangen der particuliere individuen in kennelijk conflict kunnen zijn met die der gemeenschap, is het noodzakelijk dat de regeering niet belemmerd worde in haar actie door individualistische eischen, maar dat zij het noodige gezag bezitte om haar taak te volvoeren, die soms wel een offer kan vorderen van de individuen welke op een bepaald tijdstip leven. Bóven het belang der enkelingen en groepen moet de Staat het

belang der gemeenschap stellen, der onafgebroken reeks van geslachten.

Het persoonlijke en groepsegoisme moet vervangen worden door de solidariteit der natie, gegrond op tucht, orde en zelfverloochening.

In deze solidaire gemeenschap — mijne Heeren — kent het Fascisme ook een rechten-en-plichtenleer, die — evenals alles — tegengesteld is aan de beginselen van het individualisme. Spreekt dit van de rechten der onderdanen en de plichten van den Staat, het Fascisme plaatst daartegenover : de rechten van den Staat en de plichten der individuen.

Buiten de natuurrechten moeten de individueele rechten begrensd en geregeld worden, zoodat de persoonlijke activiteit niet ten goede komt aan een individu of klasse, maar aan de gansche nationale gemeenschap. Deze opvatting beteekent geen verkrachting der niet-na tuurwettelijke individueele rechten. Het juiste standpunt van het Fascisme geeft de Italiaansche minister Rocco weer, „want — zoo zegt deze — als het Fascisme in plaats van de leuze : de gemeenschap voor het individu, dèze andere stelt : het individu voor de gemeenschap, dan is het met dit verschil: dat, waar de eerste leus de gemeenschap ten gronde richt ten bate van het individu, het Fascisme geenszins de rechten van het individu vernietigt ten bate van de gemeenschap. Deze rechten worden van ondergeschikt belang verklaard, maar niet geannuleerd, omdat de vooruitgang en de bloei dezer rech-

ten — als ze geproportionneerd en harmonisch zijn — de voorwaarden vormen voor den vooruitgang en den bloei der sociale gemeenschap. De Staat heeft dus alle belang bij het welvaren der individuen."

Het Staatsgezag — mijne Heeren — heeft het volle recht om de niet-noodzakelijke individueele vrijheid te begrenzen en, waar dat noodig blijkt, zelfs te vernietigen, ten bate van een krachtige Gezagspractijk of ten bate van het algemeen welzijn. Dat is volkomen geoorloofd daar een lager goed aan een hooger mag en somtijd zelfs moèt opgeofferd worden.

Tenslotte de reconstructie van het bedrijfsleven op corporatieven grondslag, volgens het stelsel der beroepsstanden dat het middeleeuwsche gildewezen beheerschte en dat door Leo XIII in „Rerum Novarum", door Pius XI in „Quadragesimo Anno" als sociaal herstelmiddel wordt aangegeven. Deze gedachte is een wezenselement van het Fascisme en rust op de idee der nationale solidariteit, die politiek een fictie zou zijn als de sociale verdeeldheid niet opgeheven werd. Het ligt — geachte vergadering — natuurlijk niet in de lijn van mijn onderwerp om deze corporatieve ordening te bespreken, om de fascistische arbeidswetgeving uiteen te zetten, die eigenlijk geen beginsel, maar toepassing van een beginsel (nl. dat der solidariteit) is. Het ligt echter wèl op mijn weg om uitdrukkelijk te protesteeren tegen den vuilen laster der organisatieleiders, die zich schuldig maken aan het meest-misdadige volksbedrog

als zij den arbeiders suggereeren dat deze arbeidswetgeving het Groot-Kapitaal in bescherming neemt en de de rechten der werkende klassen vertrapt.

De botte vrijgesteldenkliek, die dat alles blindelings herkauwt, nemen we niet eens au sérieux, evenmin als de lulmajoors der Heerlensche praatfamilie. Maar dat intellectueele leiders en zelfs Priesters dit volksbedrog met woord en geschrift bevorderen vinden wij — op z'n zachtst uitgedrukt — in hooge mate onverantwoordelijk.

Wij beweren niet dat dit allemaal moedwil is, maar we beweren wèl dat hun conclusies zijn opgebouwd op de losse schroeven van heel oppervlakkige kennis der fascistische arbeidswetgeving. Zij zouden dan ook dergelijke lastercampagnes beslist moeten staken als ze, in plaats van bij anti-fascisten, eens in de leer gingen bij het Vaticaan en aldùs eens kennis namen van het toch zeker wel gezagvolle vaticaansche oordeel over deze wetgeving.

De fascistische arbeidswetgeving is samengevat in de zgn. „Carta del Lavoro", de Grondwet van den Arbeid, die in Italië werd afgekondigd op 21 April '27. Het Vaticaansche orgaan „L'Osservatore Romano" verwelkomde deze grondwet met de volgende woorden, die tevens een samenvatting inhouden van haar algemeene beginselen:

„De arbeid opgevat als een plicht voor allen en alszoodanig gesteund door den Staat; het tusschenbeide-

komen van den Staat op het economisch terrein, om den vrede te bevestigen en om de verschillende klassen te doen samenwerken, om de rechtvaardigheid te doen eerbiedigen op het beginsel van de eenheid der productie en de gelijkheid tusschen de beide samenwerkende elementen ; de disciplineering der twisten ten einde conflicten te verhinderen die noodlottig zijn niet enkel voor het economische, doch voor geheel het staatkundig-nationale leven ; de geestelijke en moreele waarden beschouwd als verheven boven de particuliere belangen, waarbinnen tot nu toe het meest cynische en platte materialisme zich verschanste ; eindelijk de corporatieve conceptie van den Staat ; — dat alles zijn even zoo vele beginselen, waarvan sommige paralel gaan met de Goddelijke Geboden zèlf ; andere deel uitmaken van het ideale patrimonium der Christelijke Sociale Leer. Deze immers proclameerde in het licht der encycliek „Rerum Novarum" de souvereine wet van den Christenplicht, welke moest worden toegepast in de economische vraagstukken. Deze onmiskenbare overeenkomst van naar een gemeenschappelijk doel leidende denkbeelden en bedoelingen, die immer grootere mogelijkheden van samenwerking biedt, maakt dat de „Charter van den Arbeid" ONTVANGEN MOET WORDEN MET EEN RECHTMATIGE DANKBAARHEID OM ZIJN SOCIALE EN POLITIEKE WAARDE, OM DE VREDELIEVENDE BEDOELINGEN, WAARVAN HIJ BEZIELD IS EN OM DE GROOTE PRACTISCHE BETEEKENIS DER MID-

DELEN, WAARMEE MEN VAN PLAN IS HEM IN WERKING TE STELLEN".

Ziedaar — geachte vergadering — het oordeel van het Vaticaan over de fascistische arbeidswetgeving, die men hier dag-in-dag-uit door den modder van den gemeensten laster en de vuilste insinuaties tracht te sleuren. Commentaar op deze ondubbelzinnige goedkeuring is overbodig en wij achten onze arbeiders zelfstandig en eerlijk genoeg om een juiste conclusie te trekken.

Zoo hebben we — mijne Heeren — de groote universeele beginselen die aan het Fascisme ten grondslag liggen, aan een bespreking onderworpen en zijn allesins gerechtigd tot de verklaring dat geen enkel dezer beginselen in strijd is met de Katholieke Leer.

Deze beginselen kan men nader uiteengezet vinden o.m. in het bekende werk: „Het Fascisme en zijn Resultaten", oorspronkelijk in het Fransch geschreven door Prof. Dr. de Vries de Heekelingen, oud-Hoogleeraar der Katholieke Universiteit te Nijmegen en uit het Fransch vertaald door den priester Wouter Lutkie. Dit werk verwierf het Imprimatur van Mgr. dr. Pompe, vicaris-generaal van het Bisdom Den Bosch, welk feit een niet te loochenen bewijskracht bezit vóór de aanvaardbaarheid der fascistische beginselen.

De geweldige begripsverwarring van sommigen schuilt dan ook dáárin, dat men beginsel noemt wat

heelemaal geen beginsel is (b.v. de Duitsche rassenkwestie of de gleichschaltung) ; dat men niet-noodzakelijke excessen, die zelfs maar ál te vaak door provocaties zijn uitgelokt, tot onafwendbare gevolgen van het beginsel filosofeert ; ja, dat men zelfs bij elke redelijke, noodzakelijke vrijheidsbeperking en bij ieder eerlijk conflict van exces of van schennis der natuurrechten spreekt. Het is de vrijheidsbetoovering van het verfoeilijkste liberalisme, die velen (en voornamelijk ontelbare ouderen) gevangen houdt.

Vrijheid is onbetwistbaar een menschelijk recht. Maar — mijn waarde demo-liberalen — dat wil niet zeggen dat de Overheid dit recht niet mag begrenzen of, als het noodig blijkt, vernietigen. De groote Sint Thomas, aan wiens uitspraken we mèèr waarde hechten dan aan de nonsensicale theoriëen onzer organisatieleiders, die krokodillentranen schreien over de vernietiging van het Duitsche marxisme, — Sint Thomas, die het Christelijk vrijheidsprinciep volkomen aanvaardt, voegt er echter dadelijk aan toe, dat er geen vrijheidsrecht bestaat om het kwade te doen, om verderfelijke beginselen te verspreiden, doch dat allèèn het Goede recht op vrijheid heeft. St. Thomas verlangt van de Gezagsdragers principiëele stavast en veroordeelt ten strengste de beginsellooze houding, die het volk prijs geeft aan een chaos van verderfelijke en onchristelijke princiepen.

Wat hebben wij — geachte vergadering — in dit zuivere licht beschouwd, aan een regeering die zich

„Christelijk" noemt, wát aan die zgn. Christelijke meerderheid, die men bij ons, Katholieken, met de meest-verfoeilijke redeverkrachting en gewetenspressies wèl nog een tijdje forceeren kan, doch die per saldo weggeváágd zal worden door den dagelijksch verdervretenden kanker van het roode front en verwante stroomingen.

Toen de Christelijke cultuur van Europa bedreigd werd door het Turksche gevaar, stonden de Europeesche Christenen als èèn man op om, onder leiding der Pausen, het Kruis tegenover de halve maan te stellen en de rechten van Christus te verdedigen, — desnoods ten koste van den laatsten druppel bloed. Men proclameerde Christus toen niet overal tot koning, door Hem de goedkoope eer te geven die aan elken genialen avonturier te beurt valt, en evengoed aan Zijn vijanden: een standbeeld op een stadspleintje te midden van symmetrische plansoentjes. Neen, men wist dat Christus Koning IS. Zijn Koningschap lèèfde in de harten der menschen en als de machtige Leeuw van Juda trad Hij de schenders van Zijn Rijk tegemoet in de strijdbare kracht van Zijn knechten.

Thans — mijne Heeren — pakken zich wederom dreigende wolken samen boven de oude cultuur van Europa; thans doemen gevaren op als er nooit meer geweest zijn sedert de Kruistochten en de cultuurbreuk der Renaissance. Er dreigt een nieuwe cultuurbreuk, die

van ontzettende draagwijdte kan zijn. Het onmetelijke Russische Rijk wordt vertrapt onder den hiel der goddeloozen, die zich ten doel gesteld hebben de laatste resten der Christelijke beschaving — voor zoover daarvan tenminste nog sprake kan zijn — te vernietigen; die de kinderen vanaf hun prilste jeugd inprenten dat „Christus de schandvlek der wereld is". En de pestbaccillen dezer nieuwe leer storten zich, in opdracht van het centrum der roode Internationale, over alle landen uit. En wat vinden ze tegenover zich?

Een bende liberale lafaards „van wie geen Kruis en geen Bloed meer kan gevraagd worden" en die met niets dan wat waterige protestjes hun eigen hachje meenen veilig te stellen. Zij vinden tegenover zich democratische regeeringen, die zich godslasterlijk „Christelijk" noemen, doch niet alleen de roode en atheistische propaganda tolereeren, maar haar (b.v. door het afstaan van de radiozenders) bewùst in de gelegenheid stellen om het volk systematisch te vergiftigen en zich desnoods langs legalen weg een meerderheid in het parlement te veroveren. Zij vinden ook tegenover zich een bende liberale priesters en organisatieleiders, die — als het om den strijd tegen het Fascisme gaat — vleiende knikjes aan het adres der rooden uitdeelen en zich (zooals Dr. Poels) door „Het Volk" laten interviewen. Ik heb niet éèns maar tientallen malen priesters en organisatieleiders (zelfs zeer vooraanstaande) gesproken, die van het in-liberale en anti-Christelijke princiep uit-

gaan dat de roode Internationale evengoed recht op vrijheid heeft dan de zwarte.

„Als wij voor onze overtuiging mogen uitkomen en propaganda voeren, dan mogen de anderen dat óók", zei Pater Petronius Voestermans O.F.M. op een cursusavond te Sittard, waar ik i.d. met hem van meening verschilde.

Ik herhaal het : dat mogen ze NIET. St. Thomas zegt dat er geen vrijheidsrecht bestaat om verderfelijke beginselen te verkondigen. En een regeering, welke op Christelijk standpunt zegt te staan is verplicht haar beginsel, dat tevens het hoogste volksgoed vertegenwoordigt, te handhaven en te beschermen. De Pausen hebben in de Kruistochten het heerlijkste voorbeeld gegeven hoe men de vijanden en ondermijners der Christelijke cultuur bestrijden moet, nl. met geweld, want de Waarheid is uiteraard onverdraagzaam en daar de ziel een oneindig hoogere waarde heeft dan het lichaam is het CHRISTELIJK om aldùs met de wapenen in de hand te sterven en ONCHRISTELIJK om het strijdloos leventje verder te sleepen in den misdadigen en onteerenden allemansvrede van dit liberale sleurbestaan.

Allèèn reeds het ontstellende feit, geachte vergadering, dat het tegenwoordige stelsel reeds jaren en jaren totaal onmachtig blijkt om ons volk voor den geestelijken ondergang te behoeden, geeft méér dan voldoenden grond om dat stelsel in dèze omstandigheden te verwerpen.

Het Fascisme daarentegen — en dien tendenz hebben alle fascistische stroomingen in princiep gemeen — zègt niet slechts theoretisch het Christendom te handhaven, maar neemt ook practisch een houding aan die met dat standpunt in overeenstemming is. Want alle werkelijke en vermeende excessen verduisteren niet het feit dat het Italiaansche Fascisme (en ook het Duitsche nazi-regiem) de Christelijke Beginselen volledig handhaven en alle verderfelijke stroomingen onvoorwaardelijk vernietigen.

Wij, Nederlandsche fascisten, nemen geen andere houding aan en huldigen als grondbeginsel : „Wij gelooven in God den Almachtige. Het geloof in Zijn wil is de kracht van ons ideaal".

Als ik hier spreek over Nederlandsch Fascisme bedoel ik niet de N. S. B. van ir. Mussert, die — naar het mij wil voorkomen — in sommige opzichten voor den katholiek onaanvaardbaar is. Vooreerst al omdat i.z. vrijheid van Godsdienst en geweten met bescherming van den Christelijken Godsdienst, de verwerpelijke restrictie wordt gemaakt : „voor het in Europa gelegen deel van het Rijk." Op de tweede plaats omdat ir. Mussert het Bijzonder Onderwijs (met welks concrete toestand ik overigens niet dweep) laat kelderen en ervoor in de plaats wil stellen de „nationale sschool", wat natuurlijk niets anders is dan een euphemisme voor de Openbare Staatsschool. Ook de omschrijving der machtssfeer van den Staat en enkele andere artikelen zijn voor onwen-

schelijke interpretaties vatbaar.

In dit verband mogen we wel opmerken dat onze verblinde demo-liberalen hier de veelzeggende tegenstelling niet schijnen te vatten tusschen het Nederlandsche Fascisme (de „machtsstaat" dus), hetwelk de onderwijsvrijheid met de gelijkstelling van Openbaar en Bijzonder Onderwijs volkomen aanvaardt èn den democratischen „rechtsstaat", waarin men jarenlang heeft moeten strijden om een zoo elementair recht te verkrijgen.

Ook schijnt men vergeten te zijn dat er in den „rechtsstaat" nog zooiets is dat door kameraad Prof. Dr. Gerretson „een nationale oneer" werd genoemd, wat eigenlijk zijn moet: een nationale godslastering en godsverachting, n.l. het beruchte artikel 177 der Indische Staatsregeling, het schandelijk missioneeringsverbod, waardoor aan duizenden zielen de Genade Gods moedwillig onttrokken wordt; waardoor de Nederlandsche „rechtsstaat" den Goddelijken Zielenbedelaar Jezus Christus in het Gelaat slaat en naar buiten trapt (wat alléén reeds argument genoeg is om van een „machtsstaat" in de meest perfide beteekenis van het woord te spreken), terwijl men op die zelfde plaatsen voor de roode en atheistische propaganda de deur wagenwijd openzet.

Dr. Poels, Pater Jacobs en hun kliek bloedlooze slippendragers deden beter door i.d. protestmeetingen te organiseeren tegen den hooggeroemden „rechtsstaat"

in plaats van tegen het Fascisme, dat het zesde hoofdstuk der Grondwet op geheel het Rijk zal toepassen. Maar neen, kan men van menschen die den Godsdienst bijna vereenzelvigen met allerlei politieke en profane organisaties anders verwachten dan onverschilligheid ten opzichte van de geschonden rechten Gods èn activiteit ten opzichte van een beweging die aan de baantjesjagerij een einde maakt? — „Avé Brandkast"....

Laten we nu — geachte vergadering — eens eenige oogenblikken onze aandacht schenken aan de noodzakelijke en niet-noodzakelijke gevolgen van de fascistische beginselen, die op vandaag natuurlijk ten nadeele van het Fascisme op onverantwoordelijke wijze door mekaar gehaspeld worden.

We zullen dat doen door verschillende redeneeringen en bezwaren onzer tegenstanders aan een onderzoek te onderwerpen, waarbij we tevens ruimschoots gelegenheid zullen hebben om hun strijdmethodes in een juist licht te plaatsen en op hun juiste waarde te schatten.

Vooreerst nu spreekt men van „die ellendige staatssouvereiniteit, staatsalmacht en staatsdespotie, die aan alle nationaal-socialisme en fascisme ten grond ligt". (Maasbode, 7 October '33, pag. 5 v.h. Avondblad.)

Hier hebben we nu een practisch voorbeeld van de gebruikelijke radicaal-vervalschte beginselweergave. Als de staatsalmacht met ál haar verwerpelijke uitvloeisels aan het Fascisme ten grondslag lag, dan zou het stelsel

zeer zeker in hooge mate strijdig zijn met de Katholieke Leer, máár... dan had de Heilige Kerk het ook al lang veroordeeld, evengoed als b.v. het communisme of het socialisme. Feit is — gelijk we hebben uiteengezet — dat het Fascisme de noodzakelijkheid leert van een sterk (event. dictatoriaal) Gezag, dat in staat is krachtige maatregelen te nemen, waaruit geenszins logisch volgt dat dit princiep onafwendbaar onaarden moet in staatsabsolutisme. Die mogelijkheid bestaat zeer zeker, daar in ieder beginsel ontaardingskiemen aanwezig zijn. Maar evenals het Gezagsbeginsel ontaarden kan in machtsmisbruik, evenzoo kan ook het vrijheidsbeginsel (en de werkelijkheid bewijst het maar al te wel) voeren tot bandeloosheid.

Van beide beginselen zijn dit echter accidenteele, mogelijke, doch gèèn noodzakelijke gevolgen.

Pater Jacobs roept in zijn Heerlensche redevoering al de hulp van God in voor de a.s. kerkvervolging door den fascistischen „machtsstaat". Men houde het ons ten goede, maar we kunnen niet anders dan om een dergelijke fantasievlucht eens hartelijk lachen. Als het fascistisch Gezag de Kerk vervolgen zou, dan zou dat althans nog z'n oorzaak vinden in een GezagsMISbruik, doch in Spanje, waar de anti-Christelijke parlementaire meerderheid beslist, vervolgt men de Kerk door het doodgewone vrijheidsGEbruik, door de wettelijke toepassing van het meerderheidsbeginsel in de Cortes. En we behoeven slechts de geschiedenis der laatste democrati-

sche eeuw na te gaan om slag op slag te kunnen constateeren hoe allerlei ongure elementen onder de ontkerstende volksmassa's aanhang genoeg vonden om langs parlementair-democratischen weg aan het bewind te komen en aldus hun doel : een kerkvervolging, te bereiken. Dit is voor ons een afdoend bewijs dat het parlementaire meerderheidsprinciep in het tegenwoordige ontkerstende Europa veel meer en veel grooter gevaren oplevert voor de Kerk dan het meest-rigoristische Gezagsbeginsel. Trouwens, in het troebel water van datzelfde meerderheidsprinciep hebben ook de Nederlandsche katholieken jarenlang kunnen hengelen naar hun rechten, die — als er geen Fascisme komt — weggevaagd zullen worden met den groei der linksche partijen.

Ook — mijne Heeren — is het een infame leugen te beweren dat in Italië het staatsabsolutisme hoogtij viert en dat de fascistische dictatuur van Mussolini een machtsdictatuur is. Mussolini is de drager van den absoluten regeeringsvorm, die — naar we reeds uiteengezet hebben — op zich-zelf niet in strijd met de Katholieke Beginselen is, zoolang er niets gedaan of voorgeschreven wordt dat in strijd is met de bindende normen der Zedenwet.

Dat Mussolini geen machtsdictatuur voert, blijkt overduidelijk uit de schitterende wijze waarop de hoogste kerkelijke Gezagsdragers hun lof uiten over het Fascisme en zijn grooten Leider. Wij weten dat men met het citeeren van dergelijke uitspraken over het algemeen

zeer voorzichtig moet zijn, maar men mag toch (als men tenminste nog niet hèèlemaal door haat en vooroordeelen verblind is) alle andere interpretatiemogelijkheden uitsluiten als het vaticaansche orgaan „L'Osservatore Romano", dat in het begin gereserveerd en zelfs een tijdje lang bestrijdend tegenover het Fascisme gestaan heeft, nu het Fascisme „een bolwerk van beschaving en welvaart" noemt ; als kardinaal Henri Gasparri zegt dat in Italië „de vrede tusschen kerk en staat hersteld is, de Godsdienst en de Christelijke moraal weer hun plaats in het openbare leven hebben teruggekregen en een sterke schutsmuur tegen den moreelen en socialen ondergang, die elders overal in de wereld valt waar te nemen, werd opgericht" (Msb. 17 Sept. '33.) ; als dezelfde kardinaal Gasparri als afgezant des Pausen op een Eucharistisch Congres Mussolini noemt „de man die alleen te midden van den chaos juist gezien heeft" ; als kardinaal Ascalesi te Napels den Duce begroet als „den man der Voorzienigheid" en kardinaal de Fontaine letterlijk zegt dat Mussolini „den man is die door God verlicht werd" (Citaten van den Eerw. Heer Arn. Meyer in zijn brochure : „Waarheen-Fascisme-R. K. Staatspartij ?")

Of meent men hier misschien dat de „Osservatore", waaruit we honderden prijzende citaten konden overnemen, staat te liegen ? Meent men hier misschien dat deze kardinalen „den man der Voorzienigheid" en „den man die door God verlicht werd" zeggen van iemand,

die een stelsel ineenzet dat in-zich principiëel met de Katholieke Beginselen in strijd is ?

Dit alles — mijne Heeren — breng ik niet naar voren om te suggereeren dat er geen schaduwkanten zijn, nóch om excessen te vergoelijken. Maar het bewijst wèl met de kracht van een onweerlegbaar gezagsargument dat het Fascisme NIET met de Katholieke Beginselen in strijd is en óók dat de fascistische dictatuur van Mussolini GEEN machtsdictatuur is.

Trouwens, al zouden die hooge kerkelijke Gezagsdragers ook totaal niet zoo'n goedkeurende houding hebben aangenomen tegenover 't Fascisme, dan nog bewijst het feit dat het Fascisme NIET door de Kerk veroordeeld is, volkomen de aanvaardbaarheid der fascistische principen. De Paus heeft vanaf het begin de ontwikkeling van het Fascisme in Italië kunnen volgen en als het stelsel met de Katholieke Beginselen in strijd was zou het evengoed als b.v. het communisme verworpen zijn, want voor het belang der zielen moeten alle andere belangen wijken. Als Dr. Poels, Pater Jacobs en hun napraters dan ook durven te beweren dat het Fascisme „principiëel in strijd met de Katholieke Beginselen" is, BESCHULDIGEN ZIJ DEN PAUS, IN DE MEESTWERKELIJKE BETEEKENIS VAN HET WOORD, VAN PLICHTSVERZUIM, VAN HOOGVERRAAD AAN DEN CHRISTUS. Hoe men dit met de gebruikelijke handigheid ook moge keeren of wenden, — deze beschuldiging aan het adres van den Paus ligt opgesloten in ál hun re-

deneeren en fulmineeren tegen het Fascisme, op grond van een gefingeerd beginselconflict.

En we mogen hieraan toevoegen dat de houding der Nederlandsche Kerkelijke Overheid ten opzichte van deze priesterlijke excessen door vele katholieke en niet-katholeke fascisten gevoeld wordt ALS EEN BELEEDIGENDE PROVOCATIE, voor welker gevolgen geen enkele leidende instantie eenige verantwoordelijkheid kan noch wenscht te aanvaarden.

Het is onze vurige wensch dat het Nederlandsche Fascisme zich ontwikkelen zal zonder werkelijke excessen. Maar wij kunnen daar niet voor instaan als de priesterlijke-en-leekeleiders voortgaan met op zoo minderwaardige en provoceerende wijze tegen ons te fulmineeren.

Ook de Leiding dwingt men daardoor tot niet-excessieve maar ongemeen-harde en radicale maatregelen tegen deze leiders, tegen de pers, de organisaties en alle andere machtsinstituten, die verworden zijn tot haarden van volksbedrog en nationale verdeeldheid. En al worden deze maatregelen dan ook door de splijtzwammen uitgebuit als anti-fascistische wapenen, — óns zal dat niet beletten om voort te bouwen op onzen beginselbasis aan de EENHEID VAN HET NEDERLANDSCHE VOLK.

Op de zelfde wijze — geachte vergadering — als men het Gezagsbeginsel toetakelt, vervalscht men ook het beginsel der solidariteit en spreekt men met de gewone

arrogantie van het „nationalisme, dat noodzakelijk moet uitloopen op verfoeilijk chauvinisme”. Het is werkelijk wonderbaar hoe men de kunst verstaat om de ontaardingsmogelijkheid welke in ieder beginsel aanwezig is tot een onafwendbare werkelijkheid om te praten die NOODZAKELIJK uit het beginsel volgt.

Wil men die heeren gelooven, dan zijn bij óns álle beginselen voorbestemd om te ontaarden. En dát terwijl de PRACTISCHE ONTAARDING der democratie door Pater Jacobs met een charitatief glimlachje „ziekte” wordt genoemd, waaraan dan de goedkoope logica wordt vastgeknoopt dat men een zieke toch niet den nek omdraait.

Tante Anastasia huilt als ze aan zulke wreedheden denkt.....

Het zij hier nog eens uitdrukkelijk vastgesteld : wij verafschuwen álle staatsabsolutisme, staatsalmacht en despotie ; evenzeer alle chauvinistische dweepzucht, welke excessieve verschijnselen ook geenszins noodzakelijk uit onze beginslen voortvloeien, evenmin als de vrijheidsexcessen noodzakelijk voortvloeien uit het democratisch beginsel. Tot diegenen die zoo bij-de-hand zijn met dergelijke insinuaties richten we ons met het beleefd verzoek om eens duidelijk aan te toonen in welke redevoeringen of geschriften wij deze terecht gewraakte dwalingen hebben verkondigd.

Het Fascisme — en dit tot slot — is, zooals kam. Prof.

Dr. Gerretson zegt, de hervormingsbeweging der Europeesche Jeugd.

Dèze Jeugd — geachte vergadering — wier heilig idealisme door de slaven van verouderde vormen, door de farizeëers en door de vuilste materialistische knoeiers maar ál te vaak begrinnikt en veroordeeld wordt (daar dezulken nog niet eens meer weten wát strijd en wát liefde is), — dèze Jeugd wil, dwars doorheen de waanzinnige duisternis der Europeesche beschaving, den onverwinbaren standaard der vernieuwing ten zege voeren.

FONS HERMANS

Sittard, 18 October 1933.

